

AJUDANT A VIURE

Un periodista en els altars

La beatificació a Linares (Jaén) del periodista Manuel Lozano Garrido, «Lolo», primer «Premi Bravo!» de Premsa (1971) ens omple d'alegria a tots aquells que valorem el gran servei que fan els treballadors de la comunicació. El seu testimoni de vida ens demostra que també en condicions tan particulars, una persona pot ser molt feliç si descobreix a Crist com el centre de la seva vida.

Va ser «escriptor i periodista» dictant a un magnetòfon els seus nou llibres i centenars d'articles, perquè fent el servei militar té

una paràlisi progressiva que l'obliga a viure en cadira de rodes 28 anys, i cec durant els últims 9 anys. Malalt, empra la ràdio i els seus llibres com a instruments d'evangelització i funda una obra pia: «Sinaí», un grup d'oració per a la premsa que sosté mitjançant una revista per a aquesta finalitat. En el seu Decàleg del Periodista escriu coses com aquestes: «Treballa el pa de la neta informació, amb la sal de l'estil i el llevat de l'etern, i serveix-la

trossejada per l'interès, però no usurpis a l'home el goig d'assaborir, jutjar i assimilar».

Peregrí a Lourdes, recordarà sempre la seva pregària al peu de la gruta quan la forçosa inclinació del seu cap li impedeix veure la imatge de la Senyora. La seva germana Lucy li col·locà un mirall a sobre els genolls perquè pogués veure-la projectada. Així va estar una llarga estona pregant. Al final, quan l'hi retiraren, el mirall estava cobert de llàgrimes. Més tard, recordant aquest moment, escrivia dirigint-se a la Mare de Déu: «*Te ofrezco la alegría, la bendita alegría*».

Per la seva fe, Manuel Lozano és empresonat i allí un Dijous Sant, junt amb altres Joves d'AC, viu una nit d'adoració del Santíssim Sagrament que la seva germana li ha fet arribar amagat en unes flors. De fet, l'Eucaristia marcarà la seva espiritualitat i, amb raó, la primera vegada que se celebrà la Missa en la seva casa ell demanà col·locar la màquina d'escriure sota la taula «*para que así el fruto de su Sangre se clave en el teclado e impregne su savia todos mis trabajos*». Era la màquina que li regalaren en quedar impedit i amb la que el primer que va escriure amb alguns dits que encara podia moure va ser: «*Señor, gracias. La primera palabra tu nombre: que sea siempre la fuerza y el alma de esta máquina*». La seva germana va guardar aquest paper que ara és com una relíquia.

Aquell jove que produïa freqüents i apostòliques emissions a Radio Linares confessava: «*Aparentemente el dolor cambió mi destino de un modo radical. Dejé las aulas, colgué mi título, fui reducido a la soledad y al silencio. El periodista que quise ser no entró en la Escuela; el pequeño apóstol a que soñara llegar dejó de ir a los barrios, pero mi ideal y mi vocación los tengo delante, con una plenitud que nunca pudiera ni soñar*» (M. Lozano, *Cartas con la señal de la Cruz*, p. 24).

Tico Medina escrivia del nostre nou Beat Periodista: «*Manuel Lozano no ve otra cosa que a Dios, aunque escuche el latido del mundo*». Parlar de Déu escoltant el batec del món! Quina actitud millor pot tenir un evangelitzador?

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

UNA ASSEMBLEA DIOCESANA

Vers una Església que no ens cansi ni cansi ningú

Més de 300 persones d'arreu del bisbat han participat a l'assemblea diocesana que ha tingut lloc aquest dissabte 29 de maig a la Mariana. Era el final d'un treball i l'inici d'un camí important per a tot el bisbat de Lleida. Durant un any, més de 135 grups de parròquies i delegacions han treballat les tres fases que duen a aquesta assemblea. Un mirar la realitat en la que vivim com a ciutadans creients, analitzar-la i cercar criteris per a ser-hi present i fixar prioritats operatives. A la base de tot aquest treball es troba la carta que el bisbe Joan Piris adreçà als diocesans la tardor passada, «Entre tots i per al bé de tothom».

El punt nuclear eren les dues prioritats que han de guiar el bisbat de Lleida en el futur immediat. El bisbe Joan les ha presentat de manera senzilla i engrescadora. «Hem d'atendre i cuidar de manera especial la iniciació cristiana» i «esforçar-se per assegurar una bona pre-

sència d'Església en la societat lleidatana», que no ens cansi ni cansi ningú. En el fons, es tracta de no reduir la fe cristiana a l'àmbit individual, sinó donar-li la capacitat d'il·luminar i animar la vida en societat, en un diàleg obert i respectuós amb tot allò que constitueix la nostra humanitat, amb els seus encerts i qüestionaments, les seves alegries i esperances. I perquè això no és sempre fàcil i va molt més enllà d'un simple acte social, cal insistir en la iniciació, és a dir, conèixer on ens duu la fe en Jesús, per decidir lliurement de seguir-lo.

Ara, es tractarà d'anar concretant aquestes prioritats en els diferents àmbits diocesans, en les delegacions i, sobretot, en els arxiprestats que apleguen diverses parròquies. Per a tots els diocesans, aquesta assemblea significa un revifar la nostra pertinença a l'Església, a fi que tot esforç i tot dinamisme fet entre tots, sigui per al bé de tothom.

Certamen literari 2010

► Certamen literari 2010 de la Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfica-Mariana de Lleida en honor de l'advocació «Mare de Déu del Castell», Patrona de la ciutat de Cullera. Tindrà lloc el 2 d'octubre 2010 a Lleida.

Les bases i els 12 premis del certamen poden consultar-se en la nostra web (www.bisbatlleida.org) o a la seu de l'Acadèmia, al telèfon 650 550 516. Per informació de l'advocació mariana «Mare de Déu del Castell» de la ciutat de Cullera es poden adreçar al correu electrònic: parroquia@santosjuanes.com o al telèfon 961 720 106.

Una pel·lícula interessant: «La última cima»

► Recorda un prevere jove, professor a la facultat de teologia San Dámaso de Madrid, gran esportista, especialment muntanyenc, que va morir justament en accident de muntanya al febrer de l'any 2009. La pel·lícula traça els trets que ha deixat aquest bon prevere, Mn. Pablo. Molt positivament, provoca l'espectador, al que interroga, en definitiva: Podria jo viure també així? Us la recomanem.

Aquesta pel·lícula la podrem veure a Lleida a partir d'aquest 11 de juny a l'Espai Funatic.

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquells dies, Natan digué a David: «Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Jo t'he ungit rei d'Israel, i t'he salvat de les mans de Saül. He posat als teus braços la filla del teu senyor i les seves dones, t'he donat el poble d'Israel i de Judà i, si tot això fos poc, encara estava disposat a afegir-hi altres favors. Per què, doncs, has menyspreat el Senyor cometent això que és malvist per ell? Has fet matar Uries, l'hitita; has pres per esposa la seva dona, i a ell l'has fet matar amb l'espasa dels ammonites. Per això, ja que tu m'has menyspreat prenent per esposa la dona d'Uries, l'hitita, l'espasa no s'apartarà mai més de casa teva». David digué a Natan: «He pecat contra el Senyor». Natan li respongué: «Està bé: el Senyor passa per alt el teu pecat; no moriràs».

▶ Salm responsorial (31)

R. *Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta / i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

En vós he trobat el meu recer. / Vós em guardeu del perill. / Tothom celebra al voltant meu / el goig de veure'm lliure. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

(Ga 2,16.19-21)

Germans, sabeu que ningú no pot ser just perquè hagi complert les obres que mana la Llei, sinó només perquè ha cregut en Jesucrist. Per això nosaltres, jueus, hem cregut en Jesucrist, perquè ens faci justos, no el compliment de les obres de la Llei, sinó el fet d'haver cregut en Crist, ja que Déu no hauria pogut absoldre ni un sol home, si calia haver complert les obres que mana la Llei. Jo, per obra de la Llei, vaig morir pel que fa a la Llei, a fi de viure per a Déu. Estic clavat a la creu juntament amb Crist. La vida que ara visc, ja no és la meua; és Crist que viu en mi. La vida que ara visc en aquesta carn, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que m'ha estimat i s'ha entregat ell mateix per mi. No vull refusar la gràcia de Déu: Si algú pogués ser just per obra de la Llei, Crist hauria mort inútilment.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 7,36-8,3)

En aquell temps, un fariseu invità Jesús a menjar amb ell. Jesús, doncs, anà a casa del fariseu i es posà a taula. Hi havia al poble una dona que portava una vida pecadora. Quan sabé que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb un gerret d'alabastre ple de perfum, i es quedà enrere plorant als peus de Jesús. Amb les llàgrimes començà de mullar-li els peus, i els hi eixugava amb els cabells; després li besava els peus i els hi ungia amb perfum.

El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Aquesta dona que el toca és una pecadora. Si ell fos profeta, sabria qui és i quina vida porta». Jesús li digué: «Simó, t'he de dir una cosa». Ell li contestà: «Mestre, digueu». Jesús continuà: «Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-centes monedes de plata, i l'altre, cinquanta. Cap d'ells no tenia res per pagar, i el prestador els perdonà el deute. Quin d'aquests et sembla que l'estimarà més?». Simó li respongué: «Jo diria que aquell a qui ha perdonat el deute més gran». Jesús li diu: «És així mateix».

Llavors Jesús es girà cap a la dona i digué a Simó: «Veus aquesta dona? Quan he entrat a casa teva, tu no m'has donat aigua per rentar-me els peus, però ella me'ls ha rentat amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells; tu no m'has rebut amb un bes, però ella, d'ençà que he entrat, no para de besar-me els peus; tu no m'has ungit el cap, però ella m'ha ungit els peus amb perfum. Per això et dic: Has vist que aquesta dona estima molt i és que eren molts els pecats que li han estat perdonats, però quan no hi ha tant a perdonar, no hi ha tant amor». Després digué a la dona: «Els teus pecats et són perdonats». Els altres que eren a taula començaren a pensar: «Qui és aquest, que fins i tot perdona els pecats?» Digué encara a la dona: «La teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau».

▶ Lectura del libro segundo de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquellos días, dijo Natán a David: «Así dice el Señor Dios de Israel: Yo te unguí rey de Israel, te libré de las manos de Saúl, te entregué a la casa de tu señor, puse sus mujeres en tus brazos, te entregué la Casa de Israel y la de Judá, y por si fuera poco pienso darte otro tanto. ¿Por qué has despreciado tú la palabra del Señor, haciendo lo que a él le parece mal? Mataste a espada a Urias el hitita y te quedaste con su mujer. Pues, bien, la espada no se apartará nunca de tu casa; por haberme despreciado quedándote con la mujer de Urias.» David respondió a Natán: «He pecado contra el Señor.» Y Natán le dijo: «Pues el Señor perdona tu pecado. No morirás.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Perdona, Señor, mi culpa y mi pecado.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor / no le apunta el delito. R.

Había pecado, lo reconocí / no te encubrí mi delito; / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa», / y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Tú eres mi refugio: me libras del peligro, / me rodeas de cantos de liberación. / Alegraos, justos, y gozad con el Señor, / aclamadlo, los de corazón sincero. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los galatas

(Ga 2,16.19-21)

Hermanos:

Sabemos que el hombre no se justifica por cumplir la ley, sino por creer en Cristo Jesús. Por eso hemos creído en Cristo Jesús para ser justificados por la fe de Cristo y no por cumplir la ley. Porque el hombre no se justifica por cumplir la ley.

Para la ley yo estoy muerto, porque la ley me ha dado muerte; pero así vivo para Dios. Estoy crucificado con Cristo: Vivo yo pero no soy yo, es Cristo quien vive en mí. Y mientras vivo en esta carne, vivo de la fe en el Hijo de Dios, que me amó hasta entregarse por Mí.

Yo no anulo la gracia de Dios. Pero si la justificación fuera efecto de la ley, la muerte de Cristo sería inútil.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 7,36-8,3)

En aquel tiempo, un fariseo rogaba a Jesús que fuera a comer con él. Jesús, entrando en casa del fariseo, se recostó a la mesa. Y una mujer de la ciudad, una pecadora, al enterarse de que estaba comiendo en casa del fariseo, vino con un frasco de perfume, y colocándose detrás junto a sus pies, llorando, se puso a regarle los pies con sus lágrimas, se los enjugaba con sus cabellos, los cubría de besos y se los ungió con el perfume.

Al ver esto, el fariseo que lo había invitado se dijo: «Si este fuera profeta, sabría quién es esta mujer que lo está tocando y lo que es: una pecadora.» Jesús tomó la palabra y le dijo: «Simón, tengo algo que decirte.» Él respondió: «Dímelo, maestro.» Jesús le dijo: «Un prestamista tenía dos deudores: uno le debía quinientos denarios y el otro cincuenta. Como no tenían con qué pagar, los perdonó a los dos. ¿Cuál de los dos lo amará más?» Simón contestó: «Supongo que aquel a quien le perdonó más.» Jesús le dijo: «Has juzgado rectamente.» Y, volviéndose a la mujer, dijo a Simón: «¿Ves a esta mujer? Cuando yo entré a tu casa, no me pusiste agua para los pies; ella, en cambio, me ha lavado los pies con sus lágrimas y me los ha enjugado con su pelo. Tú no me besaste; ella, en cambio, desde que entró, no ha dejado de besar-me los pies. Tú no me ungió la cabeza con unguento; ella, en cambio, me ha ungió los pies con perfume. Por eso te digo, sus muchos pecados están perdonados, porque tiene mucho amor: pero al que poco se le perdona, poco ama.» Y a ella le dijo: «Tus pecados están perdonados.» Los demás convidados empezaron a decir entre sí: «¿Quién es este, que hasta perdona pecados? Pero Jesús dijo a la mujer: «Tu fe te ha salvado, vete en paz.»

Jesús i la dona pecadora, pintura de Jacopo Robusti («il Tintoretto»), Venècia 1518-1594, Monestir de l'Escorial, Madrid

COMENTARI

La dona del perfum

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 1Re 21,2-16 / SI 5 / Mt 5,38-42 ■ **dimarts**: 1Re 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48 ■ **dimercres**: 2Re 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1-6.16-18 ■ **dijous**: Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15 ■ **divendres**: 2Re 11,1-4.9-18.20 / SI 131 / Mt 6,19-23 ■ **dissabte**: 2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34 ■ **diumenge** vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Za 12,10-11;13,1 / SI 62 / Ga 3,26-29 / Lc 9,18-24.

L'Evangeli d'aquest diumenge ens presenta una pàgina entranyable. La protagonista és una de tantes dones anònimes que trobem en l'Evangeli de Lluc. No té nom, ni cultura, ni prestigi, ni influència, ni autoritat, ni molt probablement disposa tampoc de gaires mitjans econòmics. La dona del perfum —coneguda més aviat com la pecadora pública—, tan sols posseeix humanitat i tendresa, temeritat i audàcia. Sola i desconsolada, decideix arriscar-ho tot per Jesús.

Quina és la resposta de Jesús? Jesús no dubta a passar per damunt de les normes vigents en la seva societat per tal que aquella dona recuperi la dignitat que

Simó —el representant dels fariseus— li havia negat sense motiu. Jesús accepta el seu amor i reconeixement, acull les seves carícies, olora el seu perfum, la mira als ulls, parla amb ella, li agraeix el seu gest i li dóna la pau del cor. Jesús perdona a l'instant tots els seus pecats. No els els recorda, no els compta, no els classifica. El remei de Jesús genera en el cor de la dona els sentiments més delicats de l'ésser humà: amor i agraïment.

La dona entra a casa del fariseu sense dignitat i sense cap recolzament, i en surt havent recuperat la dignitat, el perdó, la llibertat. L'actitud de Jesús és profundament humana i alliberadora: d'una banda, trenca tabús, travessa fronteres,

desmunta prejudicis, relativitza lleis, desemmascara injustícies; d'altra banda, genera vida, relació, diàleg, intimitat i promou la relació interpersonal autèntica. Trobar-se amb Jesús és sempre un punt de partença, una porta que s'obre al futur, una ventada d'esperança.

Com són les nostres trobades amb els germans i germanes? Quina és la nostra actitud habitual? Generem vida o l'apaguem? Enderroquem barreres o les construïm? Fomentem el diàleg constructiu o preferim la distància i l'individualisme? Perdonem amb generositat o acusem sense pietat? Som capaços de gestos gratuïts?

Dra. Núria Calduch-Benages

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La fe (esperançada) actua per l'amor

Cal expressar l'admiració pel fet que aparegui unida la tríada fe-esperança-amor des de la primera meitat del segle i en l'Epístola Primera als Tessalonicencs, de l'any 51 (1Te 1,3). Fe, esperança i amor és l'equipatge espiritual del qual disposa la persona humana per obrir-se i donar-se a Déu i al món dels altres.

L'amor de Déu comunicat a l'home —és a dir l'Esperit Sant que ens ha estat donat— imprimeix en l'home un nou dispositiu, una nova obertura envers Déu i els altres: és la fe, esperançada, que actua per la caritat.

El coneixement i l'amor, en Déu —que és simplicitat summa— s'identifiquen. En nosaltres, els humans, podem distingir-los conceptualment. I està bé de fer-ho així, però han d'anar units: l'amor s'ha d'implicar en el coneixement i viceversa; l'amor ha de fer-se immanent al coneixement i viceversa.

La deriva d'Occident ha estat haver separat —i no tan sols haver distingit— raó i amor. I els estem separant

encara. De tal manera que hem elaborat, gairebé *construït*, una raó analítica, tècnica, calculadora i programadora, separada, però, de l'afectivitat i de la direcció que l'amor ha d'imprimir al conjunt de l'ésser i de l'actuar dels humans. Aquesta raó que ha portat al creixement científic i tecnològic no pot tenir com a peatge la supressió de la raó simbòlica, ni de l'afectivitat, ni de l'acció de compartir personalment i socialment.

No estic postulant un coneixement subjectivista, sinó regit per la finalitat suprema: que totes les coses estiguin impregnades de la Bondat de Déu, participant tant com sigui possible de la Bondat divina i s'hi encaminin.

El cristianisme ha establert la necessària unitat de la fe-esperança i amor, i del coneixement, amor i acció: «Fills meus, no estimeu pas amb frases i paraules sinó amb fets i veritat» (1Jn 3,18), perquè els fets són la prova que l'amor és vertader.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

ENTREVISTA

JAVIER YÁÑEZ

Les mates i la fe

«**C**rec en Déu perquè un món sense Déu seria un món sense Ser, sense Veritat, sense Bé i sense Bellesa; en canvi, en contemplar la realitat veiem espurnes de tot això, encara que de forma parcial i limitada i, per tant, Déu ha d'existir». Són paraules del doctor en matemàtiques Javier Yáñez, a qui el proppassat 8 de maig, el Prelat de l'Opus Dei, Mons. Echevarría, va ordenar sacerdot a Roma, un cop obtinguda la llicenciatura en Teologia —actualment està fent el doctorat.

En quin moment t'adones que la teva missió és servir Déu a través del sacerdocí?

La Providència et va portant —a través de l'exemple dels pares, dels amics que em van il·lusionar a buscar la santedat en la vida corrent, de diferents circumstàncies de la vida— fins que un dia et plantejés la crida: No podria fer de la meua vida alguna cosa útil en servei de Déu i de les ànimes? I així, amb la gràcia de Déu, em vaig adonar que Crist em deia «segueix-me» amb aquesta nova manera de servir: el sacerdocí.

Com t'ajudarà el fet de ser doctor en matemàtiques en la teva tasca pastoral?

Diuen que les matemàtiques ajuden a estructurar el pensament, la manera de raonar i així faciliten comprendre millor els problemes i buscar possibles solucions. En aquest sentit, potser m'ajudaran a fer-me càrrec més fàcilment de les dificultats de les persones a les quals serviré en la meua tasca pastoral i a intentar ajudar-les secundant l'acció de l'Esperit Sant en les ànimes. En tot cas, les matemàtiques tenen el seu límit pel que fa a les coses de Déu, ja que en aquest àmbit no sempre dos més dos són quatre.

Quin missatge consideres més necessari de transmetre a una societat mancada de fe?

Un possible missatge que proposaria seria recordar que encara que vulguem deixar Déu de banda, Ell, com a bon Pare, sempre ens està esperant, sense cansar-se, perquè ens estima i ens ha enviat Crist i l'Esperit, amb la seva Església, per tenir llum i esperança.

Òscar Bardají i Martín

Convertir el dolor en alegría

Manuel Lozano Garrido

Ayer fue beatificado Manuel Lozano Garrido, *Lolo*, en Linares (Jaén). A los veinte años un reumatismo articular le dejó sentado en una silla de ruedas. Así permaneció durante 28 años. Él escribió: «Aparentemente el dolor cambió mi destino de un modo radical. Dejé las aulas, colgué mi título de profesor, fui reducido a la soledad y el silencio... No obstante vivo en el gozo». Fue periodista y escritor.

Su biógrafo Dr. Rafael Higuera, los amigos de *Lolo*, su hermana Lucy, sus familiares, los sacerdotes amigos, los médicos, los conocidos, han atestado en el proceso que: «*Lolo* supo convertir el dolor en alegría».

El médico pediatra A. Pulpillo, durante una entrevista para Radio Barcelona que le hice sobre el milagro atribuido al siervo de Dios, Manuel Lozano, en el que intervino como médico cualificado en el proceso, me decía: «*Lolo* sufría constantemente; su dolor era como si tuviera clavados alfileres en todos los poros de la piel; tocarle, rozarle con la mano era un suplicio; también tenía dos cálculos renales enormes que debían causarle grandes dolores. No obstante era un hombre alegre y transmitía ánimo y alegría». *Lolo* escribía que «la almohada le hería como la piel de un erizo».

Su hermana Lucy me contaba que, «tocarle, rozarle, moverle era un tormento; todas las noches le colocaba pequeñas almohadas en el brazo, en el codo, en la muñeca, en las manos, en el hombro, en el costado, en todo el cuerpo. La operación duraba un largo rato aunque siempre entre bromas, sonrisas y risas antes de dejarlo totalmente acostado».

Vivió ciego durante sus diez últimos años y escribió nueve libros, miles de artículos para la prensa y fundó la obra Sinaí para ayuda de los enfermos.

J. M. Alimbau

SANTORAL

13. ✠ Diumenge XI de durant l'any. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. Dilluns. Sant Eliseu, profeta (s. ix aC), santa Digna, vg. i mr.

15. Dimarts. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809-Vallència 1865), vg. fund. adoratriu a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.

16. Dimecres. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s.

iv); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir.

17. Dijous. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. Divendres. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

19. Dissabte. Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980). Sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

QUERIDOS ABUELOS

La sabiduría de los ancianos

Deseo insistir un poco en lo prestigioso que tendría que ser el hecho de ser viejo. Porque un servidor ya está bien convencido de que la sabiduría que albergan los ancianos es

imprescindible para el progreso de la civilización.

¿Contamos ahora con la sabiduría de los ancianos? Evidentemente, en la sociedad actual, se valora poco el relevante papel que juegan o que podrían jugar los ancianos en relación con la familia y la sociedad en general. Una voz autorizada al respecto es la de Alberto Marxuach, presidente de la Red Mundial Crescendo y ex-presidente de Vida Ascendente Internacional, que opina: «Es bastante usual hablar de la sabiduría de los mayores, pero con más o menos convicción. Ciertamente, en otros tiempos esta sabiduría correspondía a una realidad reconocida, que se manifestaba en el consejo de ancianos, en el senado, en los presbiterios, etc.».

Esta fuente de sabiduría, desaprovechada ahora, ya no se reconoce institucionalmente y tal vez se considera más un tópico que una realidad. ¡A tiempo estamos de enderezar estas prioridades sociales!

Ahora bien, esta sabiduría se ha de manifestar, ante todo, en adaptarse a la vejez y sintonizar con ella. León Tolstoi afirmó: «La sorpresa más grande de la vida es la vejez». Dejemos de sorprendernos y dejémoslos llevar por las nuevas oportunidades que nos brinda la vejez, etapa que debemos ver como una apertura y no como una clausura. La vejez no es ni una debacle ni una edad dorada. Es una etapa tan rica y digna de ser vivida como las otras. Puede ser la oportunidad de conocer aspectos de nosotros mismos que desconocíamos; de ver, sentir y amar de otra manera. Así, en lugar de volvernos unos viejos amargados, podemos aspirar a proporcionar a nuestro entorno la alegría y el calor humano del que nuestro mundo está tan necesitado. Un refrán sobre abuelos dice: «El título más grande es haber sido declarado abuelo».

Dr. Paulino Castells

(*Queridos abuelos*, Ediciones Ceac, Barcelona 2010)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

EN PRIMERA PERSONA

Joan Claverol Arbonés és espòs, pare i pare; grangista i pagès jubilat.

Joan, com vas entrar, junt amb la teva esposa, en els cursets de preparació al matrimoni?

Un company ens va invitar a participar en un curset especial per a matrimonis. Hi vam anar i ens va anar molt bé. Si que, com a parella, ens estimàvem, ens respectàvem i érem creients, però en vam sortir entusiasmats. De fet, ens van donar eines per retrobar-nos en parella, l'esposa i jo. Iniciarem un diàleg obert, sincer, profund, cercant què passava a dins nostre. Hi havia àrees difícils en cadascú de nosaltres que no volíem afrontar per a no ferir-nos.

I vau retrobar l'essencial de la parella.

El món de la parella és fascinant. Sols funciona si hi ha fe en l'altre, si apostes per l'altre per amor. He de dir, que jo vaig néixer a una nova vida de parella i també la meva esposa, i això ens va entusiasmar. Vam prendre consciència que no podíem guardar-ho per a nosaltres sols; i es que rebentàvem... com més donàvem, més rebíem. Aleshores, vam iniciar la nostra col·laboració amb les parelles de nuvis que es preparaven per al matrimoni.

Quin és el missatge central de les trobades amb els nuvis?

Jo crec que en les parelles hi ha un moment dramàtic, i del qual n'hem de parlar francament, perquè és essencial: passar de l'enamorament a l'estimació. L'enamorament, es diu amb raó, és una pertorbació mental transitòria. Té, necessàriament, un temps límit, ha de passar. L'Estimació és fruit de l'esforç personal de cadascú, i això costa: tota persona ha de fer canvis, renunciar a quelcom de personal en bé de la parella. Aquí és on els gestos són importants: saber perdonar, agrair, donar gràcies...

Ajudem als nuvis a fer aquest pas fonamental. El fet que la major part de les parelles de nuvis viuen ja junts ens ajuda a afrontar aquesta qüestió.

Trobo que en aquest procés no és massa complicat parlar de Déu.

Sí, perquè el rostre de Déu es troba en el rostre de la teva parella. Sense cap dubte, l'amor-donació, en la parella, és signe de l'Amor de Déu. Mirar realment a l'altre és estimar. En els moments difícils, de conflicte, el més generós ha de fer el primer pas.

Joan, el silenci té un lloc important en la parella?

És fonamental si és per trobar-se amb un mateix i veure aquells racons que cal donar llum, en la recerca de transparència amb la parella. El silenci permet donar valor a tots aquells gestos no verbals.

litat, reunint en una sola família tots els pobles.

El tema de les Jornades, que han tingut lloc a Toledo del 24 al 26 del passat mes de maig, ha estat: «De la Pastoral d'acollida a la pastoral de la integració». Passar d'una pastoral d'acollida a una d'integració o, millor, de comunió. Aquesta és la clau de la normalització de la Migració. Especialment s'ha pretès aprofitar el món religiós i la pastoral com a factor d'integració. Per aconseguir aquesta finalitat ens han ajudat intensament les dues ponències. Una d'elles, la del jesuïta de Barcelona Jaume Flaqué («El món interreligiós com a factor d'integració») i la del rector de Sant Lleó el Gran de Madrid, Antonio Bravo («De la Pastoral d'acollida a la pastoral de la integració»). Ens recordava que es tracta d'un procés llarg, complex i mai acabat. En aquest procés ens hem d'implicar els autòctons i els immigrants. Se'ns insistia, rememorant les paraules de Pau als efesis, 2, 14, 22, que tots hem de col·laborar amb Crist «que ha vingut a enderrocar el mur de l'enemistat i fer dels dos pobles una cosa nova». Podríem llegir en els dos pobles, els autòctons i els immigrants.

Intenció patent de la trobada ha estat la de combinar la part acadèmica o teòrica amb la presentació d'experiències que es realitzen a les diverses diòcesis. Les dues coses han contribuït a fer d'aquests dies una experiència enriquidora. És voluntat de la Conferència Episcopal reflexionar sobre les interrelacions de la migració; fer una lectura creient de la mateixa, per afavorir la formació d'una societat integradora i integrada.

La Comissió Episcopal de Migracions està duent a terme dues activitats que considera importants per al col·lectiu migrant. La primera, el curs de formació d'agents d'àmbit nacional. Treball en xarxa. La segona, una proposta d'investigació del ben fer de l'Església entrant a l'escenari de la seva actuació en el camp migratori. Aquest treball l'empenirà l'Institut Universitari d'Estudis sobre la Immigració de la Universitat de Comillas.

Tots els participants hem assumit un compromís de continuar treballant per convertir les nostres parròquies o Institucions eclesials en una casa i llar dels més vulnerables, on tothom pugui trobar la seva família.

Mn. Joan Mora
Delegat Diocesà

Creu de les Jornades Mundials de Joves

Del 14 al 20 de juny estarà en el nostre bisbat de Lleida la Creu dels joves. Aquesta fou entregada pel papa Joan Pau II als joves cristians d'arreu del món amb motiu de la primera Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) i, des de llavors, les ha presidit totes. La propera tindrà lloc a Madrid a l'agost 2011. Aquesta Creu serà acollida en diferents llocs. Us podeu informar a la web del bisbat o a la Delegació diocesana de joves, les tardes, de dilluns a dijous. Tel. 973 260 051.

XXX Jornades de Delegats de Migracions

Trobada plena d'esperança en què l'Església va conquerint una nova societat, en la qual el respecte, el diàleg i la comunió van configurant una societat nova, una societat integrada per persones diverses, a causa del seu origen, raça, cultura i religió. L'Església està cridada a ser avenç d'aquesta nova rea-

EL SETRILL

No fer-se esclau

Qui no ha fet l'experiència de zel, de gelosia? «De qui tem que un altre li pot ésser preferit?». Alguns pensadors creuen que el zel es pot veure com un sentiment neutre. És a dir, depèn de quin tipus d'amor n'és signe. Tant en parelles com en altres relacions humanes. Si l'amor és possessiu, la gelosia serà més aviat acaparadora, asfixiant, no deixarà viure a l'altre i, en últim terme, farà escac a l'amor. Però el zel pot ser també l'expressió d'un amor veritable. És a dir, l'amor que sento per l'altra persona no és indiferent a allò que l'altra és, a allò que l'altra

viu i que en fa un esclau. L'amor gelós, en aquest cas, esdevé una exigència de llibertat. Zelós de la llibertat de l'ésser estimat, perquè sense llibertat no és possible una bona relació d'estima, d'amor.

Aquestes afirmacions, que són més fàcils de dir que de viure, són no obstant el fonament a tota relació d'amor, a tota reeixida en l'art d'estimar. Tant en els diferents tipus de parella i família, com en tots els estats de vida. Els cristians tenim experiències que ens posen fidelment davant un Amor que exigeix de nosaltres una sola i única resposta:

estimar lliurement. Rellegiu l'inici del capítol 5 del llibre del Deuteronomi.

«No fer-se imatges», ni de Déu, ni de l'ésser estimat. Perquè això el petrifica i l'immobilitza. I en la mesura que es fixa i es tanca l'ésser estimat se li nega una relació viva i que té el futur per a ser feliç. No fer-se esclau de les imatges: de cap, si volem viure relacions d'amor sòlides, lliures i de felicitat.

Josep Alexandre Baró Ania
Delegat de Mitjans de
Comunicació Social del bisbat de Lleida